

«قضاوت های اجتماعی، افراد را دروغ گو می کند»

یک روانشناس اجتماعی با تاکید بر اینکه بسیاری از مواقع شرایط و قضاوت های اجتماعی مردم را به سمت دروغگویی و ریاکاری هدایت می کند گفت: در جوامع دینی به دلیل اینکه دین و اعتقادات افراد...

یک روانشناس اجتماعی با تاکید بر اینکه بسیاری از مواقع شرایط و قضاوت های اجتماعی مردم را به سمت دروغگویی و ریاکاری هدایت می کند گفت: در جوامع دینی به دلیل اینکه دین و اعتقادات افراد ملاک بسیاری از موقعیت ها و قضاوت های اجتماعی قرار می گیرند و همچنین با توجه به اینکه دین و اخلاقیات نوعی تعلقات درونی افراد محسوب می شود، بنابراین آنها بدون ترس، برای جلب توجه و موفقیت در قضاوت های دیگران، خود را خلاف آنچه که هستند نشان می دهند. دکتر محمد حسین جعفری در گفت و گو با خبرنگار شفقنا زندگی، تعریفی از دورغ گویی ارائه داد و افزود: دروغ سخنی است که با حقیقت و واقعیت مطابقت ندارد و فرد دروغ گو بیشتر با هدف انحراف اذهان از فهم حقیقت و فریب دیگران اقدام به دروغ گویی می کند.

ترس ریشه بسیاری از دروغ های افراد

وی در ادامه ترس را ریشه بسیاری از دروغ گوهی افراد دانست و تصریح کرد: علل و عوامل مختلفی در دروغگویی افراد موثر است اما انگیزه اصلی افراد از دروغگویی ترس از بیان واقعیت است، متأسفانه والدین ما به دلیل رفتارهای تنبیهی، سرزنش و مقایسه ای فرزندان خود را از همان ابتدا با دروغگویی آشنا می کنند و کودک از همان کودکی یاد می گیرد که دروغ گویی بهترین راه فرار از برخوردها و تنبیه های بزرگترها است و این رفتارها در کودکی نقش و تا بزرگسالی در آنها باقی می ماند.

خلاء شخصیتی و عدم اعتماد به نفس از دیگر دلایل دروغگویی در جامعه

جعفری همچنین خلاء شخصیتی و عدم اعتماد به نفس را از دیگر دلایل دروغگویی افراد عنوان کرد و گفت: گاهی مواقع خلأ شخصیتی علت دروغگویی افراد محسوب می شود، در واقع کسانی که دچار اعتماد به نفس پایین و اختلال شخصیتی هستند همواره سعی می کند در نزد دیگران خود را واجد شرایطی نشان دهند که نتوانسته به آن دست یابند، بنابراین برای این کار همواره متوسل به دروغ می شوند تا از این طریق بتوانند تصور مورد نظر از خود را در ذهن دیگران شکل دهد.

شرایط و قضاوت های اجتماعی، مردم را به سمت دروغگویی و ریاکاری هدایت می کند

این روانشناس اجتماعی با تاکید بر اینکه در جوامع دینی مردم بیشتر به سمت دروغگویی سوق پیدا می کنند افزود: در جوامع دینی به دلیل اینکه دین و اعتقادات افراد ملاک بسیاری از موقعیت ها و قضاوت های اجتماعی قرار می گیرند و همچنین با توجه به اینکه دین و اخلاقیات نوعی تعلقات درونی افراد محسوب می شود، بنابراین آنها بدون ترس، برای جلب توجه و موفقیت در قضاوت های دیگران، خود را خلاف آنچه که هستند نشان می دهند. نمونه بارز آن را، می شود در مصاحبه های استخدامی اشاره کرد در واقع بسیاری از مواقع شرایط و قضاوت های اجتماعی مردم را به سمت دروغگویی و ریاکاری هدایت می کند.

افراد دروغ گو در جامعه باید هزینه های دروغگویی خود را بپردازند

وی همچنین با تاکید بر اینکه افراد دروغ گو در جامعه باید هزینه های دروغگویی خود را بپردازند اظهار کرد: همانطور که اشاره کردم از عوامل مهم شیوع دروغگویی در خانواده و جامعه آن است که متأسفانه افراد دروغگو، هزینه گناه خود را نمی پردازند. اگر در خانواده و جامعه، ساز و کار مناسبی برای برخورد با دروغگویان وجود داشته باشد و آنها مجبور شوند هزینه کار خود را بپردازند، دروغگویی در جامعه قبح خود را از دست نمی دهد و تبدیل به رفتار نمی شود، بنابراین این جامعه و نهاد خانواده است که می تواند ریشه دروغگویی را درمان کند.

بی اعتمادی و فردگرایی مهم ترین آفت رواج دروغگویی در جامعه

جعفری در ادامه به مهم ترین تبعات، آسیب های اجتماعی و روانی دروغگویی اشاره کرد و گفت: مهم ترین سرمایه ی هر جامعه، اعتماد متقابل و اطمینان عمومی است و مهم ترین چیزی که این سرمایه را به نابودی می کشاند دروغگویی، خیانت و تقلب است، جامعه ای که در آن دروغگویی قبح و زشتی خود را از دست داده است مسلماً ریشه اعتماد، همبستگی، همدلی، کار و فعالیت جمعی، مشارکت گروهی و مشورت در آن سست و فردیت گرایی، استرس های مخرب، اضطراب، خشونت، خودخواهی، بدبینی، پرخاشگری، بی عدالتی، صداقت، انواع بی اخلاقی ها در آن رواج می یابد.

فرایند دروغگویی در افراد از 4 تا 5 سالگی شروع می شود

وی در پایان با تاکید بر اینکه فرایند دروغگویی در افراد از 4 تا 5 سالگی شروع می شود خاطر نشان کرد: اکثر افراد روزانه به دلایلی از جمله اجتناب از توهین به دیگران، عدم بروز احساسات شخصی و غیره دروغ مصلحتی می گویند، اما هنگامی که دروغ به عنوان یک روش و استراتژی برای مقابله با مشکلات روزمره دائماً به کار گرفته شود، بسیار مضر و در واقع نوعی بیماری روانی خواهد بود، بنابراین لازم است به این نوع افراد به عنوان یک بیمار نگاه کرد و برای درمان آن، باید از مشاوره های روانشناسان حتی روانپزشکان کمک گرفت.